

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1104

11.05.2024 (135)

Michael Kühnen

A második forradalom II. kötet: A népi állam

1. rész

ELŐSZÓ

A "Népállam" az eljövendő második forradalomról szóló programadó írásom második kötete.

Az első kötet, a "Glaube und Kampf" (Hit és küzdelem) elsősorban a fiatalabb generáció nemzetiszocialistáinak világnézetével foglalkozott; ezúttal az összes németek új birodalmának formájáról és tervéről szól.

A napi politikai harcban a fő követelésünk a következő:

"LIFT NS BAN!"

Mert a megújult nemzetiszocialista Német Munkáspárt szabad fejlődése nélkül nem lesz nemzeti újjászületés. Ez a cél, amely az elvtársak körében vitathatatlan, a közvéleményben azonban még mindig széleskörű értetlenséggel találkozik:

A megcsontosodott pártrendszerrel szembeni elégedetlenség növekszik, és a nemzetiszocializmusra is egyre inkább pozitívan tekintenek. Az ember azonban túlságosan hajlamos arra, hogy a nemzetiszocializmust egy 1945-ben nyomtalanul eltűnt uralmi formának tekintse, nem pedig egy olyan eszmének, amely választ ad

a jelen és a jövő problémáira. Így az Adolf Hitler, eszméje és állama iránti növekvő érdeklődés inkább történelmi, mint politikai jellegű. Ezen változtatnunk kell, ha azt akarjuk, hogy forradalmi erőként komolyan vegyenek bennünket az emberek.

Nem akarjuk többé, hogy "egyenruhafetisisztáknak", "hitleri harlekineknek" tekintsenek bennünket, cáfoljuk a baloldali szellem szlogenjét. A forradalmat jobbról tervezzük, és egy olyan élő mozgalom hagyományát és átalakulását mutatjuk meg, amelynek álmai nincsenek eltemetve:

Álmok a jogról és a szabadságról, az élettérről és a világhatalomról, a fajról és a nemzetről, a Nyugatról és a zsidókérdés végleges megoldásáról, a kapitalizmuson és a kommunizmuson túli harmadik útról, a Volksgemeinschaft der Deutschenről.

Ezeket az álmokat szeretném szilárd formába önteni e második kötet keretein belül, nem azért, hogy dogmát alkossak - nem vagyunk vak dogmatikusok -, hanem hogy egy új, szebb Németország körvonalait rajzoljam meg. Nem államfilozófiával foglalkozom, nem kormányprogramot fogalmazok meg; de ahogyan eszménk alapelveit újból elő kellett adni anélkül, hogy egy világnézetből ideológiát csináljunk, úgy kell nekünk is előadnunk a jövő nemzetiszocialista népi államáról alkotott elképzeléseinket, de anélkül, hogy ezzel egy sokszínű népi mozgalmat kényszerzubbonyba kényszerítsenék. A részleteket a forradalmi fejlődésre hagyjuk, de az elveket ki kell fejteni.

Néhány elvtárs talán azzal vádol majd, hogy meg akarom hamisítani vagy át akarom értelmezni a "Mein Kampf"-ban örök időkre lefektetett igazságokat és eszméket. Semmi sem áll távolabb a gondolataimtól!

A vezér Adolf Hitler, az ő munkássága és élete a legnagyobb tekintély és elérhetetlen példakép minden igazi nemzetiszocialista számára, - de az idő nem áll meg; egy eszmének és egy mozgalomnak képesnek kell lennie a változásra anélkül, hogy emiatt feladná az elveit; a katolikus egyház ezt évszázadok óta megmutatta nekünk.

Nekünk pedig - a nemzeti és szocialista ifjúságnak egy megszállt és szétzúzott országban - jogunk van elgondolkodni a győzelemhez vezető úton. A nosztalgia nem helyettesíti a politikát!

Ezért választottam ezt a kifejezést alcímnek:

A nemzeti szocializmus Louis Napóleon és Mao Ce-tung között, ami néhány régi harcos számára idegennek tűnhet. Természetesen nem állítom, hogy a nagy korszikai és a sikeres kínai forradalmár unokaöccse nemzetiszocialista volt, bár

kétségtelenül vannak érintkezési pontok a bonapartizmus és a maoizmus között. De valami másról van szó:

Lajos Napóleon második francia birodalma a bizonyíték számunkra, hogy egy nagy hős - hatalompolitikai kudarca ellenére - képes a kisebb unokákat sikeres újjászervezésre ösztönözni.

De Mao Ce-tung bebizonyította nekünk, hogy a forradalomnak nem feltétlenül kell a bürokratikus pártfunkcionáriusok jóllakott, önelégült "új osztályával" végződnie. Megmutatta a forradalmároknak szerte a világon, hogy egy folyamatosan megújuló párt képes elűzni a reakció fenyegető veszélyeit. De a harmadik politikai példakép birodalmunk sugárzó újjászületésének megformálásában Ernst Röhmnek, az SA vezérkari főnökének kell lennie, aki megalkotta a "második forradalom" fogalmát, és életét adta érte.

Mindez azonban csak Adolf Hitler titáni alakja és a Nagynémet Birodalom emléke előtt nyer értelmet, amely tizenkét éven át teljesítette a németek vágyát - a nagyság, méltóság, dicsőség, szabadság és társadalmi igazságosság utáni vágyat -, és amely az ellenség túlerőssége és a reakció árulása miatt bukott el. Apáink öröksége bennünk él.

Egy nap eljön a bosszú napja!

Néhány tekintetben megismétlem magam, amit már a "Hit és küzdelem" című könyvben kifejtettem, de most már más összefüggésben látjuk; a többit illetően Dr. Goebbels megtanított minket arra, hogy az igazságot nem lehet elégszer elmondani.

Ezeket a sorokat is börtönbüntetésem alatt írom, és tisztában vagyok a nyílt szavam veszélyeivel.

De én születésemtől fogva szabad vagyok! Német vagyok - nem megszálló köztársasági! Mit érdekel engem a 45-ös győztesek politikai kényszerzubbonya? Én ki mondom a véleményemet!

Németországról van szó. Ki akar gyáván hátrálni?

A NAP SOSEM NYUGSZIK LE RÁNK!

1. AZ ÁLLAM

"A Birodalom a béke!" - Louis Napóleon

A történelmi példa: A második birodalom

Az 1815-ös év Napóleon végső vereségét hozta.

A waterlooi csata - Franciaország részéről amúgy is csak egy évek óta tartó európai háború fiatal, tapasztalatlan legényeinek és öreg veteránjainak mézárálása - elveszett; a nagy korzikai Szent Ilona szigetére száműzték, ahol évekkel később keservesen és magányosan halt meg.

Vereségével, halálával - úgy tűnt - az álmai is meghaltak. A hatalmas francia birodalom, amely háborúval borította be egész Európát, és végül uralta azt, szétesett. Nyoma sem maradt. A Napóleoni Birodalom jelképeit, címeit és eszméit egész Európában betiltották - még a legyőzött és megalázott Franciaországban is. A sasok a történelem porában heverték, eltemetve a vérfolyamok és a győztesek átka alatt.

A birodalom marsalljait és méltóságait üldözték, és nyomorúságos életet éltek, hacsak nem szolgálták a győztesek által Franciaország számára meghatározott rendszert - az Anclen-rezsimet, a reakciós királyi uralmat. A trónörököst, Napóleon egyetlen fiát osztrák herceggé nevelték, és fiatalon meghalt.

A franciák, akik a császár alatt a kontinens urai voltak, akik a dicsőség és a siker napjaiban szinte a végsőkig lelkesen szurkoltak császáruknak, most kivéreztek. Seregének tömege Oroszországban maradt, a gárda feláldozta magát az utolsó csatában - sikertelenül és látszólag céltalanul. A legjobbak közül százezrek estek el, és a császár mégis vesztett.

Franciaországban Caesar-mániáról beszéltek, a véres fenevadról, a megalomániáról, aki feláldozta népét a féktelen személyes ambíciónak, a hiú dicsőségvágyának. Azok, akik még mindig felemelték szavukat a korábbi rendszer védelmében, amely nyomtalanul eltűnt, eltörölték a föld színéről, a közvélemény vagy a restauráció csatlósai által való szétszakítás veszélyének voltak kitéve. Kevesen voltak a császárhűek, bátorság és remény nélkül. A birodalom - mindössze tíz évig létezett - álom volt. Beteljesületlen vágyakozás a hűséges kevesek számára, elviselhető rémálom a többség számára. -

Évekkel később, amikor a császár koporsóját Szent Ilona szigetéről Párizsba szállítják, a nép hangulata megváltozott. A régi "*Vive l'empereur!* - *Éljen a császár!*"

A nagy halott testvérei és marsalljai történelmi egyenruhában állnak a koporsó előtt. De ez csak melankólia volt, nem jövő. A tömeg - korántsem a nép többsége -

kiáltásai egy olyan halottnak szóltak, akinek győzelmeiről csak az emléke maradt meg. Nem volt örökös és nem volt remény az újrakezdesre. Hogyan kellett volna kinéznie?

Európa összes állama megegyezett abban, hogy soha többé nem tűri meg Napóleont a francia nemzet élén; minden erejükkel támogatták a korrupt királyságot. Ez a rendszer nem volt különösebben népszerű a nép körében, de bizonyos jólétet, gazdasági stabilitást és békét biztosított. És szüntelenül figyelmeztetett a szörnyű következményekre, amelyek elkerülhetetlenül a bonapartizmust követik, amely egyszer már katasztrófát hozott a nemzetre. A császárhoz hű gyenge csoportok minden megmozdulását szétverték. A nép közömbös maradt.

Akkoriban a távoli Svájcban ült egy fiatalember, akinek furcsa, örült álmai voltak; anyanyelvén - franciául - furcsa, német akcentussal beszélt, és Franciaországba nem engedték be. A neve: Louis Napóleon, a császár unokaöccse.

Nem volt zseni, de nem is volt ostoba. Nem volt olyan lenyűgöző, mindent elsöprő személyiség, mint a nagybátyja, de volt bátorsága: bátorság az örülethez! Mert nem volt-e örültség ettől az ifjú kalandortól, hogy igényt tart a francia császári trónra? A legtöbben csak nevettek rajta, néhányan gyanakodva figyelték tevékenységét, csak néhány ezer ember hitt benne:

A napóleoni háborúk veteránjai és néhány fiatal, akik úgy gondolták, hogy fuldokolnak a kifelé tartó királyság fülledt polgári korszakában. A nevetőknek igazuk volt: a herceg két nevetséges puccskísérlete csúfos kudarcba fullad, a második letartóztatásához és többéves börtönbüntetéshez vezet, amelyből végül sikerül külföldre szöknie, maga mögött hagyva álmait romjait.

Harminc évvel a birodalom vége után a restauráció stabilitása kezdett elhalványulni. A gazdasági nehézségek nőttek, a munkások és a fiatalok fellázadtak, a király elmenekült.

1848-ban, 33 évvel Waterloo után a forradalom győzedelmeskedik.

A bonapartisták csak egy részét képezték ennek a forradalmi szabadságmozgalomnak, és semmiképpen sem a legnagyobbat. Inkább az álmódosítók és kalandorok kis kisebbsége, de a tilalmak végre ledőltek! Még mindig aligha gondolta bárki, hogy lehetséges a megújult birodalom - csak kevesen kívánták, de a bonapartisták most már nyíltan emlékezhetek a halott császár eredményeire és nagyságára, és ezekben a hónapokban Napóleon végre nemzeti hőssé vált. Az is maradt mind a mai napig.

Ugyanebben az évben az elnökválasztás szenzációt hozott a fiatal köztársaság számára. Erre az ország számos politikai csoportja közül egyik sem számított :

Louis Napóleont, akit Franciaországban alig ismert valaki személyesen, akinek hívei évtizedes tiltás után először léptek fel nyíltan, aki eddig csak sikertelen kalandok révén hívta fel magára a franciák figyelmét, elsőprő többséggel választották elnökké! "Franciaország nem egy személyt választott, hanem egy nevet: Napóleont" - mondták a politikusok.

De még több érzés következett. A külföldi hatalmak, meglepődve és megdöbbenve, tehetetlenül álltak a megvalósult ténnyel szemben. Megfenyegették, hogy elfogadják egy Napoleon elnököt - de soha egy Napoleon császárt.

"A birodalom háborút jelent!" - mondták, és ezt milliószor ismételték Franciaországban a hercegprímás ellenfelei. Számukra a Birodalom mindannyiuk számára azt jelentette: háborút, kiterjesztett határokat, állandó csatákat, leigázott Európát, megújult világbirodalmat a római hagyományok szerint. A külföld ezt nem tudta elfogadni, és maguk a franciák is félték a napóleoni Franciaország elleni, minden államot kiirtó háború új kiadásától.

Úgy tűnt, a hercegprímásnak csak két útja maradt:

Lajos Napoleon képes volt nagybátyja örökségét ott folytatni, ahol ő elbukott, és felvenni a háborút. Kevesen követték volna őt, és nem örökölte volna a császár katonai zsenialitását. Hogyan is remélhette volna, hogy győzni fog ott, ahol a nagy halott legyőzte?

A második út a császári trónról való lemondás és a bonapartizmus demokratikus köztársasági mozgalommá való átalakítása volt. Ez az alapokról való lemondás lett volna.

Louis Napoleonja a harmadik utat választotta, ami mindenkit megdöbbenett, biztosította helyét a történelemben, és politikai példaképpé tette őt számunkra, nemzetiszocialisták számára. Beutazta országát, hogy a napóleoni birodalom megújítását hirdesse. De minden beszéde azzal a dacos, elsőre hihetetlennek tűnő kijelentéssel zárult: "**A birodalom béke!**".

Lajos Napoleon nem árulta el a nagy örökséget, amelynek elkötelezettnek érezte magát, csupán levonta a nagybátyja vereségének következményeit anélkül, hogy hírnevéhez hozzányúlt volna, vagy megváltoztatta volna céljait:

- Franciaország mint nagyhatalom - de a gazdasági sikereknek és a technikai fejlődésnek köszönhetően.

- Változtassa meg a határokat - de gazdasági és politikai nyomásgyakorlással.
- Franciaország a kontinens meghatározó hatalma - de ügyes diplomáciai eszközökkel.
- Római hagyomány - de háború nélkül.

"A birodalom a béke!"

Louis Napóleon felidézte a császár nagy belpolitikai eredményeit - közigazgatás, igazságszolgáltatás, a nép öntudatának és önbizalmának növelése, nemzeti egység és lelkesedés -, és ígéretet tett arra, hogy ezekre épít.

"A birodalom a béke! Nekem, akárcsak a császárnak, nagy hódításokat kell végrehajtanom." - mondta a hercegprímás, majd a szegénység felszámolásáról, a technikai és gazdasági fejlődésről és Franciaország belső nagyságáról beszélt.

1852-ben Napóleon Lajos eltörölte a köztársasági alkotmányt, és egy népszavazáson a franciák túlnyomó többsége őt nevezte ki a császári trónra. III. Napóleonnak nevezte magát, a külföld hallgatott. A lehetetlent sikerült elérni:

37 évvel Napóleon teljes veresége és kiközösítése után ismét volt egy francia császár a Bonaparte-házból!

A többi már történelem. A birodalom alatt, amely a Németországtól elszenvedett 1870-es katonai vereséig stabil maradt, Franciaország óriási fejlődést ért el. Kialakult a modern Párizs, a vasút, az ország megnyitása, az iparosodás, a kontinensen évtizedekig tartó döntőbírói szerep. Lajos Napóleon nem volt zseni, francia hazafiként és egy nagy ember örököseként tette kötelességét. Nem tanúskodnak róla emlékművek, elfelejtették.

De a nagy Napóleont, az egykor bukottnak tűnő császárt a múlt század legnagyobb franciájának tartják - és valószínűleg az is volt. Amit ő elkezdett, és unokaöccse folytatta, a nulláról indulva, az formálta Franciaországot a Grande Nationná.

Jog és szabadság

Egy nemzet életében a politikának három szintje van:

- A történelmi feladat és a nemzet életének értelme

- AÇ állam, a kormány és a gazdaság irányítása
- AÇ egyes állampolgárok személyes életterének alakítása.

Amikor a nemzetiszocialista népi államra gondolunk, az első szint - történelmi létünk értelme - ránk kényszerül. Ahogyan az egyén kétségbeesik boldogságától és életétől, ha nem sikerül azt értelemmel megtöltenie, úgy egy nemzet is önpusztításba zuhan, ha történelmi küldetését illetően tévútra jut, nem lát többé értelmet önmagában, vagy más érzékkel küzd a tömegek lelkéért.

Ez a helyzet szembetűnő a nyugati demokratikus rendszerekben. Ezek "pluralista társadalmaknak" nevezik magukat, azaz - még ha csak elméletben is - teljes szabadságot biztosítanak minden politikai, ideológiai és vallási meggyőződésnek. A liberális kapitalizmusról szóló tanulmányunkban már megállapítottuk, hogy ez a szabadság például a BRD-ben nagyon korlátozott:

Létezik az úgynevezett "Szabadságdemokrata Alaprend" (FDGO), amely a megszálló német társadalom kötelező alapját hivatott képezni, és ezzel megalapozza a liberális világnézeti államot. A valóságban az FDGO csak arra szolgál, hogy a népidegen elemek egy kis rétegét hatalmon tartsa.

Miközben a demokraták nap mint nap semmibe veszik saját elveiket - például a vélemény- és gyülekezési szabadság alapjogát -, az átlagemberek valódi jogai teljesen hiányoznak - például a munkához való jog -, és a nemzeti életérzésre még csak kísérletet sem tesznek, hiszen az alaptörvény egyesülési parancsa a gyakorlati politikai munkában teljesen elvetésre került.

Bár az Alaptörvény még elméletben sem teljesen rossz, nemzetünk közös ideológiai alapjának határozottan alkalmatlan. A hatalom fenntartása egy jövőkép és cél nélküli uralkodó klikk által nem lehet kötelező alap.

Az a maradék szabadság azonban, amelyet az ilyen csoportok, amelyekben a rendszer nem ellenséget, hanem csak egyfajta udvari bolondot lát, kihasználhatnak, elegendő ahhoz, hogy megakadályozzák népünk egységét, és így tehetetlenül sodródjon a jövő szakadékaiba.

Számunkra, nemzetiszocialisták számára tehát a Nyugat jogi és társadalmi rendszere csak instrumentális jelentőséggel bírhat. A demokraták törvényeit abban az akaratban ismerjük el, hogy azokat meg akarják szüntetni, hogy a nép számára utat nyissanak a biztonságos jövőbe. Máshol kell keresnünk völkisch létünk értelmét. Ennek az értelemnek azonban alapfeltétele a pusztá nemzeti lét. A jog és a szabadság elválaszthatatlanok.

A német népnek is vissza kell szereznie az egységhez való jogát és a nemzeti élet önálló alakításának szabadságát. Amíg Nagy-Németország nem szerveződik cselekvőképes államként, és létezését nem lehet békeszerződésekkel biztosítani, addig a német politika mindig ideiglenes és bizonytalan marad. Csak népünk joga és szabadsága alapján nyer értelmet a Volksstaatról való elmélkedésünk.

Mint korábban említettük, Nagy-Németország népünk természetes joga. A Nagy-Németországért folytatott küzdelem döntő próbakő:

Ebből kiderül, hogy ki küzd népünk jogaiért és szabadságáért, és ki az, aki csak beszél róla. A Nagy-Németországért folytatott harcban a német szabadságmozgalom összefogott, és itt a demokrácia már elvesztette minden erkölcsi jogát, hogy továbbra is alakítsa népünk sorsát!

A világhelyzetet tekintve megbocsátható, hogy az újraegyesítés még több mint harminc évvel a fegyverszünet után is elérhetetlen cél maradt. De népünk történelmi küldetése ellen elkövetett bűn, hogy a demokraták megengedték, hogy az egységet ma sem célként, sem feladatként ne lehessen felfogni.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHWERT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit fast 70 Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder als je zuvor in der Welt präsent. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Führerrolle von Massenmord, Vertreibung, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, den Kern der gesamten Welt umzudeckeln. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind unendlich gewillt, Hitler und Kampfbewegung aus der Welt zu schaffen. Sie kämpfen um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe der historischen Völkerverdrängung ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die europäische Gegenwart ist aber nicht, die Welt ist nicht, gegen alle weißen Völker (?) zu kämpfen. Sie sind nicht und Europa, China, Indien und Russland.

Ob "links" oder "rechts", ob im Weltkrieg oder im Stromkrieg, ob im Propagandakrieg, heute oder auf einem Schlachtfeld unter dem Anführer Nationalsozialisten ist unser Pflichtenort.

Hail Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

ÚJ REND
www.nsdapao.org
#1005 19.08.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontjelentés
Interjú Mollyval
Harmadik rész

NSS: A jelenlegi projektjeit nyilvánvalóan filozófiai és művészeti vonatkozásak.

Kérem, írja le, hogyan vélekedik az ilyen témáknak a politikában betöltött hatásáról.

Molly: Adolf Hitlerre és az Emberiség Hadseregére (www.movingtheconscious.com/truth.htm) koncentrálok. Most 21 oldalnál tartok, és még nagyon sok tennivalóm van. A második világháború tanulmányozása az információk abszolút akasztója. Az ember információit keres egy dolgról, és talál meg két dolgot, amit kutatni kell. Kicsit olyan érzés, mintha régezz lennél, aki feltársa az eltemetett múltat. Egy olyan múltat, amelyet inkább nem szeretnénk felkutatni hozni. Ismét az internetek.

the **NEW ORDER**

Number 176 (2022) Founded 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much-loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware conservatives and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "left" or "right", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!